אינו חוצץ ואינו עובר במקום שאין עשוי

לחזק חוצץ ועובר במה דברים אמורים בפחות

מכזית אבל בכזית אפילו במקום העשוי לחזק

חוצץ ועובר קשיין אהדדי אמר רב הונא סמי

קילתא מקמי חמירתא שרב יוסף אמר תנאי

שקלת מעלמא תנאי היא דתניא הפת

שעיפשה חייב לבער מפני שראוי לשוחקה

ולחמע בה כמה עיסות אחרות רבי שמעון

בן אלעזר אומר במה דברים אמורים במקויימת

בופת שאור שיחדה לישיבה במלה. אע״פ שראוי לאכילה כיון

דאמרינן בהעור והרוטב (חולין דף קכט.) דבטלה אע"פ שראוי לאכילה

כדאמרינן התם בית שסיככו בזרעים טהרו וטומאתו לאו דאורייתא

3333

לאכילה אבל ייכופת שאור שייחדה לישיבה במלה מראמר ר' שמעון בן אלעזר

בטלה מכלל דתנא קמא סבר לא בטלה אלמא קסבר כל כזית אע"ג דמבטל

לא בטיל אמר ליה אביי תרצת בכזית פחות מכזית מי תרצת אלא הא והא ר'

שמעון בן אלעזר היא ולא קשיא הא במקום לישה הא שלא במקום לישה

אמר רב אשי לא תימא שלא במקום לישה אגבה דאגנא אלא אשיפתא

דאגנא פשימא מהו דתימא זמנא דאמיף ומטי להתם קא משמע לן א"ר נחמן

אמר רב הלכה כר' שמעון בן אלעזר איני והאמר רב יצחק בר אשי אמר רב

אם מח פניה במים במלה מח אין לא מח לא מאן דמתני הא לא מתני הא

איכא דאמרי אמר רב נחמן אמר רב אין הלכה כר' שמעון בן אלעזר דאמר

רב יצחק בר אשי אמר רב אם מח פניה במים במלה וכו' אמר רב נחמן אמר

שמואל 🌣 שני חצאי זיתים וחום של בצק ביניהן רואין כל שאילו ינטל החום

וניטלין עמו חייב לבער ואם לאו אינו חייב לבער אמר עולא ילא אמרן אלא

בעריבה אבל בבית חייב לבער מאי מעמא דזימנין דכניש להו ונפלי גבי הדדי

אמר עולא יבעו במערבא בית ועלייה מהו בית ואכסדרא מהו שני בתים זה

לפנים מזה מהו תיקו יחת"ר יהפת שעיפשה ונפסלה מלאכול לאדם והכלב

יכול לאוכלה משמאה שומאת אוכלין בכביצה ונשרפת עם השמאה בפסח

משום ר' נתן אמרו אינה משמאה כמאן אזלא הא דתנן סיכלל אמרו בשהרות

כל המיוחד לאוכל אדם ממא עד שיפסל מלאכול לכלב כמאן דלא כר' נתן

תנו רבנן ייעריבת העבדנין שנתן לתוכה קמח תוך שלשה ימים חייב לבער

קודם שלשה ימים אינו חייב לבער אמר ר' נתן במה דברים אמורים שלא נתן

לתוכה עורות אבל נתן לתוכה עורות אפילו תוך שלשה אין חייב לבער אמר

רבא יהלכה כר' נתן אפילו יום אחד ואפילו שעה אחת: וכן ילענין מומאה

אם מקפיד עליו חוצץ ואם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה: מי דמי התם בשיעורא

תליא מילתא הכא בקפידא תליא מילתא אמר רב יהודה אימא ולענין הטומאה

דאי דאורייתא א"כ מלינו אוכלים

דמטמאי טומאה חמורה ומשני

כששיתש מעשה ען שיתש משמע

דמיירי בראוי לאכילה ונראה לר"י

דכי היכי דפליגי לענין טומאה בפרק

במה בהמה (שבת דף נב:) דרבנן

סברי דכל הכלים עולין מטומאתם

בשינוי מעשה ורבי יהודה סבר דלא

אמרינן שינוי מעשה לתקן אלא לקלקל הכי נמי פליגי גבי שחמן א:

שחין מקיימין אותו לאכילה בטלה כמו לענין טומאה

נר מצוה

יח א מיי׳ שם הלי טו טוש"ע שם סעיף יה: מו ב ג ד מיי׳ שם הל׳ טו טוש"ע שם סעיף

ב ה שם ס"ב וסעיף ט: בא ו מיי' פ"ב מהלי :ה שם ס"ב וסעיף ט מומאת אוכלין הלכה

יח: בב ז ח מיי' פ"ד מהל' חמן הל' ט סמג עשין לט טוש"ע א"ח סי ממב סעיף א:

בג ט מיי פ״א מהלי מקוואות הלכה יב םמג עשיו רמח:

רבינו חננאל קשיין אהדדי. אמר רב הונא סמי קמייתא דקילתא . היא מקמי בתריתא דהיא תנאי היא, דתניא פת שעפשה חייב לבער מפני שיכול לשוחקה שיכול לשוחקה בה כמה עיסות אחרות. במקויימת לאכילה, אבל כופת שאור וייחדה לישיבה בטלה, מכלל דת"ק סבר כל זית אע"ג דמבטל ליה לא בטל. ת״ק כדתניא כלישנא בתרא ר׳ שמעון כדתניא בלישנא קמא. אמר ליה א**ביי** לרב יוסף שנית כזית, פחות מכזית מאי. אלא הא והא ר' שמעון, הא לחזק חוצץ ועובר. במקום לישה, אבל פחות מכזית לא. והדתניא כזית במקום העשוי לחזק אינו חוצץ ואינו עובר, שלא במקום ואינו עובר, שלא במקום לישה. וכל שכן פחות מכזית שאפילו במקום שאין עשוי לחזק אינו עובר. אמר רב אשי לא תימא שלא במקום לישה אחורי אגנא, כגון ספל שלשים בה. אלא על שפת אגנא הוא שלא במקום אנטא הוא טיא במקום לישה. ומדחזינן רב אשי דפשיט שינויא דאביי, ש"מ דהילכתא כותיה. אמרי משמיה דרב הלכה כר׳ שמעון בכופת שאור, והוא דטח פניה בטיט. שני חצאי זיתים חמץ וחוט של בצק ביניהן, רואין כל שאלו ינטל החוט ניטלין עמו, כלומר חוט זה עב וחזק הוא חייב לבער. מוקמינז לה במקום העשוי לחזק, אפילו במקום ווישה לחזק, אפילו במקום לישה דפחות מכזית אינו עובר, אבל כזית עובר. ואם החוט מצרפן, נמצא כזית במקום אחד וחייב. אמר עולא לא אמרו אם ניטליז עם לא אמור אם ניטרין עם החוט אלא בעריבה, אבל בבית אפילו אין ביניהם חוט חייב לבער, מאי טעמא זמנין דכניש ונפלי אהדדי והוו להו כזית מקום אחד. איבעיא להו בית ועליה, בית ואכסדרה, שני בתים זה לפנים מזה מהו, ועלו בתיקו וכל . דאיסורא לחומרא מלאכל אדם והכלב יכול לאכלה מטמאה טמאת אוכלין בכביצה, ונשרפת עם הטמאה בפסח. משום רבי נתן אמרו אין . מטמאה. וקיימא לן כת״ק,

ש אינו חולץ. אם נטמאת ובא להטבילה דבטיל לגבי עריבה: ואינו עובר. לענין חמך בפסח: כמה דברים אמורים. דבמקום שאין עשוי לחזק עובר בכזית והיינו כלישנא קמא דאוקמה למתני׳ בשאין עשוי לחזק קתני בה נמי הכי דבכזית עובר ובפחות מכזית בטל אבל אי

עשוי לחזק אפילו כזית בטלח: קילתא מקמי המירתה. קמייתה דחינה משנה: רב יוסף אמר. תרוייהו איתנו בי מדרשה ומשנה הן ותנהי נינהו ופליגי בהכי: סנאי שקלח לך מעלמא. דלא משכחת תנאי דפליגי בהכי דקאמרת סמי דאינה משנה: כופת. מטו"ו: שייחדה לישיבה גרסינו. וכופת שם דבר הוא ובסדר טהרות טובא איכא כופת של עץ וכופת של אבן: בעלה. אלמא איכא דסבירא ליה אפי׳ כזית מכי מבטיל לה בטל ומתני׳ קמייתא דקתני נמי במקום העשוי לחזק אפילו כזית בטל רבי שמעון בן אלעזר היא דכיון דאינה מקויימת לאכילה בטלה: תרצת כזית. שבמקום העשוי לחזק דר"ש היא: פחות מכזית. במקום שחין עשוי לחזק דקשו נמי אהדדי דקמייתא תני אף במקום שאין עשוי לחזק אין חייב לבער ובתרייתא תני חייב במקום שאין עשוי לחזק מי קא תרצת הא לא שמעינן ליה לרבי שמעון דמיקל אלא בשאינה מקויימת לאכילה אבל במקויימת לאכילה לא שמעינן דשני ליה בין כזית לפחות מכזית: אלא הא והא רבי שמעון בן אלעור ולא קשיא כאן במקום לישה כחן שלח במקום לישה. מתניתין בתרייתא לא קרי מקום שאין עשוי לחזק אלא מקום שאינו מקום לישה כלל כגון שפה העליונה אבל דפנות קרי מקום העשוי לחזק וקמייתא קרי אף דפנות מקום שאין עשוי לחזק ואף על גב דבמקום לישה הוא ומהום העשוי לחזק קרי שוליים. והכי האמר תנא קמא במקום העשוי לחזק כגון שוליים שמקבלין את המים אפילו כזית אינו עובר מקום שאינו עשוי

לחזק מים כגון דפנות דמקום לישה

אינו כן א"ל אביי הא וכן לענין מומאה קתני אלא אמר אביי הכי קאמר וכן הוא ולאו מקום מים חולך ועובר ופחות לענין מכזית אפילו בדפנות נמי אינו חולך דכיון דמהני פורתא לחזק עיסה כשמשפשפין ולשין שם בטיל ובשלא במקום לישה כגון שפה עליונה לא איירי האי תנא מידי ומודה הוא בה דאפילו פחות מכזית לא בטיל ביה. ותנא בתרא הכי קאמר מקום העשוי לחזק עיסה כגון דפנות אינו חולץ בפחות מכזית והכי נמי אמרן בקמייחא מקום שאין עשוי לחזק כגון שפה העליונה חוצץ ואף על גב דליכא כזית והכי נמי אמרן בקמייתא וכזית אפילו בדפנות חוצץ והכי נמי תניא בקמייתא: לא סימא שלא במקום לישה. דאמרן ביה דאפילו בליר מכזית חולן היינו גבה דאגנא מבחוץ אבל שיפתא דאגנא קרי מקום לישה ובטיל ביה פחות מכזית: **אלא שיפחא דאגלא**. נמי קרי שלא מקום לישה ולא בטיל ביה בליר מכזית: כללא דתרווייהו תנאי שפה עליונה אפילו פחות מכזית עובר שוליים אפילו כזית אינו עובר דפנות כזית עובר פחות מכזית אינו עובר: זי**מנין דאטיף**. פעמים שהיא לפה על שפה עליונה והוי מקום לישה: כרבי שמעון בן אלעור. דכיון דבטלה בטלה ואפילו טובא: טח פניה. של כופת שאור לתקנה לישיבה: **מאן דמסני הא**. משמיה דרב לא מתני הא ואמוראי נינהו ואליבא דרב: שני **חלאי ויסים.** בסידקי העריבה: חייב לבער. דחוט מלרפן והוי כזית במקום אחד ובדפנות קאי: לא אמרן. דאם אין ניטלין עמו אינו חייב לבער אלא בעריבה דקביעי בה: אבל בבים. אפילו שני חלאי זיתים שאין חוט מלרפן חייב לבער: זימנין דכניש להו. מכבד הבית ונפלי אהדדי: בים ועלייה. חלי זית בבית וחלי זית בעלייה מי חיישינן לכנושי דילמא כניש להו ומחברן או לא. אם תמלא לומר בית ועלייה לא חיישינן דהא לא מקרי דאי נפיל נהוי מכוון כנגד התחתון בית ואכסדרה מהו. ואם תמלא לומר בית ואכסדרה שדרך האכסדרה נכנסים ויולאין לבית תמיד ואין מחילות שלימות חוללות ביניהם שיש חלונות ופתחים לאכסדרה הרבה מכל לד והוי כחד ביתא וחיישינן דכניש כיבודי בית ואכסדרה: שני בתים זה לפנים מוה. ונכנסין לפנימי דרך החיצון אבל אין תשמישן שוה תדיר מזה לזה כבית ואכסדרה מהו מי חיישינן דכניש כיבודי בית זה בזה או לא: **ונפסלה מלאכול לאדם.** ומתקלקלה בעיפושה ממאכל אדם: **מטמאה טומאה אוכלין.** דכל זמן שהיא ראויה לכלב לא פקע חורת אוכל מינה: **ונשרפת עם הטמחה בפסח.** אם תרומה טהורה היא דכיון דלא חזיא לאדם מותר לטמאה בידים ואפילו לרבי יוסי דאמר בפרק קמא (דף יד.) זו לעצמה חו לעצמה: המיוחד לאוכל אדם. וחל עליו שם אוכל טמא לעולם ואפילו נתקלקל מאכילת אדם עד שיפסל מאכילת כלב: העבדנין. שנוחנין בה עורות לעבד ונוחנין שם קמח: חוד שלשה ימים. לפסח נתן קמח לחוכה עדיין שם חמץ עליה וכשבה הפסח חייב לבער ואפילו היו בה עורות: קודם שלשה ימים. כבר נתקלקלה ע"י ריח הכלי ואף על פי שלא נתן לתוכה עורות: רבי נתן אומר. לא נתן לתוכה עורות מודינא לך דתוך שלשה ימים חייב לבער ואחר שלשה ימים לא שנתקלקלה מריח הכלי אבל נתן לתוכה עורות בקמח ביטלה מחורת חמץ: אם **מקפיד עליו.** שעתיד ליטלו חולץ ואין טבילה עולה לה: בקיומו. שיחקיים בסדקיו לסחום: מי דמי. דקתני וכן התם גבי פסח בשיעורא בכזית ופחות מכזית חליא מילחה והכא חליא מילחה בקפידא לא שנא פורתא ולא שנא טובא:

ל) ושבת נג: עירובין לו: בילה יט. סנהדרין סא.], ב) [חולין קכט.], ותוספתא ד) למיל מוי ב) מכרום פ"ח [מ"ו] [כריתות כא.], ו) ותוספתא פ"ג ה"בן, ו) [מכאן שייך לע״א], ה) [ע״כ שייך לשס], ט) [וע״ע חוספות סנהדרין

> לעזי רש"י מטר"ז. גוש.

מח ד"ה נתנון.

מוסף רש"י

תנאי שקלת מעלמא. אינדת כולם שאין אתה חיבדת כונט שנחלקו בכך מולא תנאים שנחלקו בכך דתוחי הנד תרתי מתנייתא מוכנו מנטים שמוכקי כ דתוקי הנך תרתי מתניינ חדא כמר וחדא כנ שבת נג:). **כופת שאור.** מוטיי"ל בלע"ו, שייחדה לישיבה בטלה. מתורת חמך ואינו עובר המ **נכתיכס** (חולין

מוסף תוספות

א. דלרבנז כופת שאור בטל בתורת חמץ בשינוי בטל בתורת מעשה בלא קלקול יהודה סבר דבעינן קלקול. מום׳ שחנן.

רבינו חננאל (המשך) דתנן כוותיה, כלל אמרו לאכל אדם טמא עד שיפסל מלאכל הכלב. ת"ר עריכת העבדנין שנתן תוכה קמח בשנים עשר או בשלשה עשר לניסן אי בשישוו כטו יניסן חייב לבער. באחד עשר אין חייב לבער. וכ״ש מקדם. בד"א שלא נתן לתוכו עורות, אבל נתן לתוכו עורות אפילו שעה לתוכו עורות אפילו שעה אחת אינו חייב לבער. וכן , לתוכן קמח אין צריך לבער. מלוגמא שנסרחה צריך לבער. וכן לענין הטומאה, אם בצק שבעריבה ולא עלתה לו טבילה. ואם רוצה בקיומו כדי . הרי הוא כעריבה ואינו חוצץ. ואקשינן וכן לענין הטומאה מכלל שדין . הטומאה זה כדיז זה. וה כוץ וה, והא בפסח בשיעור כזית חייב, ובטומאה בקפידא תליא מילתא, ואינו דומה זה